

ת"פ 23764/08/12 - מדינת ישראל נגד אליהו איצחייק

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"פ 23764-08-12 מדינת ישראל נ' איצחייק

בפני	כבוד השופט יואב עטר
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	ע"י עו"ד סוויסה
נאשם	אליהו איצחייק
	ע"י עו"ד פלנטר

החלטה

1. בפני בקשה שכותרתה: "בקשה למתן היתר לפרסום תיעוד הקולי- מוצג -נ/2 ותמלול- מוצג נ/3" שעניינה בקשה למתן היתר פרסום לדיסק ובו תיעוד קולי של חקירת המבקש במשטרה, אותה הקליט בעצמו, וזאת מכח סעיף 13 לחוק סדר הדין הפלילי (חקירת חשודים), התשס"ב - 2002 (להלן: "החוק").
2. בקצה המזלג יצוין כי המבקש הורשע, לאחר ניהול הוכחות, בעבירות של העלבת עובד ציבור והפרעה לשוטרים במילוי תפקידו, וזוכה מעבירת איומים (עבירות לפי סעיפים 288, 274 ו-192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977, בהתאמה), שעניין בהתנהלות ואמירות של המבקש במהלך גביית הודעתו, מושא אותו תיעוד קולי נשוא הבקשה דנן. ערעור שהגיש המבקש על פסק הדין (ע"פ 73015-01-20) נדחה ביום 19.5.20.
3. הדיסק מושא הבקשה (נ/2) ותמלילו (נ/3) הוגשו על ידי המבקש, כראיות הגנה, במסגרת שמיעת הראיות בתיק.
4. הורתה של הבקשה בטענות שהעלה המבקש כנגד התנהלות הרשות החוקרת במהלך חקירתו הנ"ל (טענות אשר לא התקבלו ע"י בימ"ש זה בהכרעת הדין ונדחו על ידי בית המשפט המחוזי בבאר-שבע בערעור שהוגש).
5. המבקש עותר לאפשר לו לפרסם תיעוד החקירה הקולי מכוח עקרון הפומביות וכי ממילא חלקים מהתיעוד הקולי הושמעו במהלך הדיון הפומבי בביהמ"ש ואף צוטטו בפרוטוקול הדיון. לטענת המבקש, התיעוד הקולי הינו בעל עניין ציבורי רב אשר יש לפרסמו.
6. בתגובתה, התנגדה המאשימה לפרסום התיעוד הקולי המבוקש.

המסגרת הנורמטיבית:

7. סעיף 13 לחוק סדר הדין הפלילי (חקירת חשודים), תשס"ב-2002, קובע:

" המפרסם תיעוד חזותי או קולי של חקירה, כולו או חלקו, בלא רשות בית משפט, דינו - מאסר שנה..."

8. סוגיה זו נדונה זה מכבר בבית משפט העליון. לשאלת טיבו של האיסור לפרסם תיעוד חזותי או קולי של חקירה, הקבוע בהוראת סעיף 13 לחוק חקירת חשודים, נדרש בית המשפט העליון בע"פ 10994/08, מדינת ישראל נ' רון תורג'מן ואח' (14.5.09):

" הסוגיה שבפנינו מצריכה הכרעה בשאלה מהו טיבו של האיסור הקבוע בסעיף 13 לחוק חקירת חשודים [...]. גרעין השאלה נעוץ ביחס בין האיסור האמור לבין עקרון פומביות הדין השיפוטי, שעיקרו בחשיפה של חומר ראיות לעין הציבור, בין בתחומי אולם בית המשפט, ובין בפרסום בתקשורת, בכפוף לחריגים המנויים בחוק בתי המשפט.

מה משקלם של אינטרסים שונים המתנגשים בסוגיה זו, ובהם חופש הביטוי, הצורך בשקיפות בפעולותיה של הרשות החוקרת, בזכות הציבור לדעת מול עקרונות של שמירה על הפרטיות של הנחקר או צדדים שלישיים שעניינם עולה בחקירה ועלולים להיפגע מן הפרסום, בהשפעה אפשרית על עדים שנחקרו ואשר טרם העידו במשפט, ובהשפעה כללית על עדים פוטנציאליים בחקירות משטרתיות דרך כלל, העלולים להירתע משיתוף פעולה בחקירה, אם יידעו כי מהלך חקירותיהם יפורסם בציבור ויהפוך נחלת הכלל..."

9. לאחר שדן בהרחבה בסוגיה, על כל היבטיה, הכריע בית המשפט העליון, בפרשת תורג'מן, ופסק: "האיסור על פרסום קלטות חקירה על-פי סעיף 13 לחוק חקירת חשודים הוא רחב וכוללני, ואינו מוגבל לשלב מסוים בהליך הפלילי. הוא חל על חומר חקירה באשר הוא, בין אם הוביל לאישום ולמשפט, ובין אם התיק הפלילי נסגר בלא משפט. הוא חל במהלך המשפט וגם לאחר סיומו. הוא נועד להשיג תכליות מוגדרות.

שיקול הדעת השיפוטי ביישומו של איסור הפרסום מחייב איזון ראוי בין שיקולים נוגדים - איזון עקרוני בין שיקולים נוגדים במישור המושגי, ואיזון קונקרטי המתבסס על נסיבות המיוחדות של המקרה. פרסום קלטות חקירה כפוף בכל מקרה לאיסור בית המשפט, אלא שבהפעלת שיקול הדעת השיפוטי במקרה נתון, על בית המשפט להתחשב במכלול העקרונות והאינטרסים הרלבנטיים, ולייחס להם את משקלם היחסי, הראוי, והמידתי, על רקע נתוני הקונקרטיים של הענין.

נקודת האיזון נודדת ממקום למקום בהתחשב, בין היתר, בעיתוייה של בקשת הפרסום מבחינת שלב החקירה, או ההליך השיפוטי, או שמא לאחר סיומו, ובעוצמתם של השיקולים האחרים הפועלים בסוגיה זו, בתחולתם המיוחדת במקרה נתון."

10. באותו עניין עמד בית המשפט העליון על השיקולים העומדים בפני בית המשפט בבואו לערוך את האיזון בין האינטרסים הנוגדים:

"בדרך האיזון בין השיקולים הנוגדים, על בית המשפט לייחס את המשקל היחסי הראוי לכל אחד מהם, בהתאם לעקרונות היסוד של השיטה. במלאכת האיזון, יש לתת משקל למעמדם של השיקולים השונים בהיבט המשפטי-עקרוני. בצד האיזון העקרוני יש לתת משקל לנסיבות הקונקרטיות של המקרה העומד לדיון, ולערוך איזון 'קונקרטי' המתחשב בתנאים המיוחדים של הענין. האיזון העקרוני והקונקרטי משתלבים, איפוא, בתהליך שקילת האינטרסים השונים שיש

להתחשב בהם לצורך הענין. תיתכנה נקודות איזון שונות בשלבים שונים של ההליך הפלילי, בהתחשב באיזון העקרוני הנדרש המתבסס על העקרונות המתנגשים, ולאור האיזון הקונקרטי, הנותן משקל לנתונים המיוחדים של המקרה העומד להכרעה".

11. בבש"פ 4275/07 רשות השידור נ' מדינת ישראל (17.9.07) (להלן - ענין זדורוב) עמד בית המשפט העליון על הערכים המוגנים, הדגיש את הפגיעה בפרטיות ובכבוד האדם העלולה להתלוות לפרסום וקבע:

"האינטרס המוגן אינו רק ההליך הפלילי המתנהל בבית המשפט לגופו אלא בנוסף לכך אינטרס ההגנה על פרטיותם וכבודם של מוסרי הודעות בחקירה משטרתית, אפילו לא הגיעה אותה חקירה לכלל משפט, והגשת כתב אישום, ואפילו הוגש כתב אישום ונסתיימו זה מכבר ההליכים."

12. לצד השיקולים המפורטים לעיל ישנם שיקולים נוספים שיש להביאם בחשבון. ר' לענין זה בש"פ 6516/09 ידיעות אחרונות נ' מ"י (1.10.09):

" על שיקולים אלה מתווספים מספר שיקולים נוספים שראויים להישקל בכל שלב: ראשית, מידת העניין הציבורי שבפרסום. על שיקול זה נאמר כי "העניין הציבורי לצורך היתר פרסום קלטת חקירה צריך להיות בעל משקל ומשמעות, שיש בהם כדי לגבור על הזכות לפרטיות של נחקרים, עדים וצדדים שלישיים שעלולים להיפגע מהפרסום [...] נדרש כי העניין לציבור שבפרסום יהיה ממשי. שיקולים נוספים שיש להביא בחשבון הינם האם ניתן לנקוט באמצעי פרסום מתון יותר שיקטין את הפגיעה שתיגרם מחשיפת החומר בפני הציבור או להטיל הגבלות שונות באופן שימתן את הפגיעה בנחקרים ובצדדים שלישיים, והאם הנחקר הסכים לפרסום או התנגד לו " (ההדגשות אינן במקור - י.ע.).

13. יוצא אפוא כי על מנת להתיר הפרסום, על המבקש להצביע כי תכלית חשיפת התיקון הקולי היא ראויה וחיונית וגוברת על האינטרס של ההגנה על הפרטיות, וכן כי חשיפת חומרי חקירה אחרים ופרוטוקולים (אשר אינם חוסים תחת מגבלה זו) אינה משיגה את המטרה של זכות הציבור לדעת (בש 90664/09 חדשות ערוץ 10 בע"מ נ' מ"י (30.9.09) (להלן: "פרשת דודו טופז").

14. ומן הכלל אל הפרט.

15. עניין לנו בהתנגשות בין אינטרסים החוסים תחת עקרון פומביות הדין, ביניהם זכות הציבור לדעת וחופש הביטוי, לבין האינטרס של שמירה על כבודם ופרטיותם של צדדים שלישיים המעורבים בפרשה העלולים להיפגע מן הפרסום, ובענייננו, חוקר המשטרה- סידה, השוטרת יפעת כלף והמעורב האחר באותה חקירה אשר בעקבות גרסתו נגבתה אותה הודעה, מר עטייה.

16. יוקדם ויוער כי הן ערכאה זו והן ערכאת הערעור קבעו כי עצם גביית הודעתו של המבקש תחת אזהרה על ידי החוקר סידה נעשתה כדין וטענותיו של המבקש הנוגעות להגנה מן הצדק נדחו. דברים אמורים בכך שהגם שהמבקש היה המתלונן בתיק המקורי, הרי שבעקבות טענתו של אותו עטיה (שכנגדו התלונן המבקש בתיק המקורי) לפיה המבקש הוא זה שתקף אותו, נדרש החוקר סידה לחקור את המבקש באזהרה ביחס לעניין נקודתי זה.

17. בערעור על הכרעת הדין קבע בית המשפט המחוזי: "באשר לטענות הנוגעות להגנה מן הצדק, סבורים אנו שאין מקום לקבלם, שכן לא הוכחה בפנינו כל התנהלות שערורייתית לא של החוקר בתחנת המשטרה, ולא של התביעה המשטרתית. לטעמנו הדברים הקשים שנאמרו כלפי חוקר בתחנת

המשטרה כמו למשל כי בדה את הדברים עליהם חקר, וכי מדובר במעשה מכוון אותו תכנן מתחילת החקירה, אין להם כל תימוכין וכל בסיס. בעניין זה נציין כי ממהלך החקירה עולה כי החוקר סיידה ביקש לחקור את המערער באופן נקודתי ביחס לטענה נגדית של אותו עטייה שהמערער איים עליו וכי אין כל בסיס לטענה שהיתה לו כוונה מראש מתוכננת לעצור את המערער. הדברים משתקפים גם מתמליל החקירה, למשל בעמ' 9, שם החוקר סיידה מסביר למערער לטעמנו בצורה פשוטה ונהירה, כי הוא חייב לחקור אם עלתה טענה, וכי אם נטענו טענות כלפי המערער, הוא צריך לבדוק אותן". (ההדגשות אינן במקור - י.ע.).

18. הן ערכאה זו והן ערכאת הערעור, כמפורט בפסק הדין שניתן על ידי בית המשפט המחוזי בבאר-שבע, קבעו כי התנהלותו של המבקש עצמו באותה חקירה הקימה לכשעצמה את יסודות העבירות של הפרעה לשוטרי בשעת מילוי תפקידו והעלבת עובד ציבור, הן ביחס לחוקר סיידה והן ביחס לשוטרת יפעת כלף וזאת לאחר שנקבע כי המבקש הפנה כלפי השוטרת כלף וכלפי החוקר סיידה בחקירתו במשטרה מושא הבקשה דנן, אמירות קשות ופוגעניות, לרבות "בן זונה" "שרמוטה", "זין על המשטרה הנאצית". בערעור על הכרעת הדין ציין בית המשפט המחוזי: **"...מעיון בכל התמליל בו עיינו, עולה כי הדברים המצוטטים בכתב האישום, הינם רק חלק מהדברים הקשים והפוגעים שאמר המערער לחוקר"**. ראוי לציין כי בית המשפט המחוזי אף לא היה תמים דעים עם קביעתו של מותב זה אשר זיכה את המבקש מעבירת איומים ביחס לאמירות שהפנה המבקש כלפי החוקר סיידה

19. מעדויותיהם של החוקר סיידה והשוטרת כלף בבית המשפט, אשר נמצאו מהימנות, עלה כי שניהם נפגעו מאותן אמירות שהפנה כלפיהם המבקש.

20. האזנה לדיסק החקירה (נ/2) מלמדת כי גם שמו של אותו מעורב אחר (עטייה) צוין על ידי המבקש וגם כלפיו התבטא המבקש בשפה גסה ופוגענית: **"אני איים על חיים עטייה הנרקומן, העבריין, האסיר המשוחרר, האשפה? תרשום את זה"**.

21. מקום בו בדיסק החקירה נשמע המבקש כשהוא משתלח בחוקרים ומשמיע כלפיהם אמירות פוגעניות וקשות, קל וחומר כאשר אלו העידו בבית המשפט על תחושת העלבון והפגיעה שחשו בעקבות אותן אמירות, ומקום בו המבקש נשמע מזכיר את שמו של עטיה ומכנה גם אותו בשמות גנאי, סבורני כי פרסום התיעוד הקולי של החקירה עשוי לפגוע פגיעה של ממש בכבודם ובפרטיותם של צדדים שלישיים הן בדמות השוטרים הנ"ל, והן בדמות חיים עטיה אשר שמו מוזכר באותה הקלטה לצד אמירות פוגעניות שהופנו ביחס אליו. ר' לעניין זה דברי בית המשפט העליון שהובאו לעיל ביחס לצורך בהגנה על צדדים שלישיים מפני פרסום שעשוי להיות פוגעני כלפיהם.

22. במצב דברים זה, נשאלת השאלה האם תוכן ההקלטה מושא התיעוד הקולי מקים "עניין ציבורי ממשי" הגובר על החשש מהפגיעה בכבודם של הצדדים השלישיים הנ"ל. בבש 90664/09 **חדשות ערוץ 10 בע"מ נ' מ"י** (30.9.09) [להלן: **"פרשת דודו טופז"**] ציין בית המשפט ביחס למונח "עניין ציבורי":

באשר להגדרת המונח עניין ציבורי [...] שיקולי בית המשפט אינם שיקולים של רייטינג ואחוזי צפייה, אלא בית המשפט משווה לנגד עיניו קיומה של תכלית ראויה המביאה תועלת לציבור ולאו

דווקא סיפוק יצרים של סקרנות או צרכים שיווקיים של התקשורת".

23. מקום בו נקבע מפורשות, אף על ידי ערכאת הערעור, כי ממילא לא נפל פגם בעצם פעולת גביית הודעה באזהרה מהמבקש ועל כן ממילא הבהיר בית המשפט המחוזי כי לא נלוותה כל התנהלות שערורייתית מצד החוקר סיידה או משטרת ישראל, ומקום בו התיעוד הקולי כולל אמירות פוגעניות וגסות כלפי השוטרים כלף וסיידה (אשר ביצע מלאכתו) וכלפי מר עטייה, סבורני כי לא יהיה בפרסום דיסק החקירה כדי לשרת תכלית ראויה וחיונית לציבור הגוברת על החשש מפגיעה באותם צדדים שלישיים על ידי מתן במה ופרסום לדברי הבלע הפוגעניים שהטיח בהם המבקש.

24. מן המקובץ לעיל עולה כי באיזון האינטרסים המוגנים המתנגשים, גובר האינטרס של הגנה על פרטיותם וכבודם של אותם צדדים שלישיים שכלפיהם מופנות האמירות הפוגעניות שבקלטת החקירה, באופן שהכף מוטת אל עבר אי התרת פרסום התיעוד הקולי.

25. לאור האמור, הבקשה לפרסום התיעוד הקולי נדחית. אין באמור בכדי לגרוע מזכויותיו של המבקש לפעול כדין ביחס לחומרי חקירה אחרים.

ניתנה היום, כ"ו סיוון תש"פ, 18 יוני 2020, בהעדר הצדדים.